

Subkommunie te Rotterdam

afb. 8. De lijst van contribuanten van de Maatschappij van Weldadigheid in het Arrondissement Rotterdam in 1818. (Drents Archief Assen, Maatschappij van Weldadigheid, inv.nr 1109)

Zijn echtgenote legt in dat verband een wel héél typische verklaring af. 'Vrouw Rochel voegt er bij, dat haar man geen woord gesproken heeft, maar dat het toch wel zijn kan dat hij door drift vervoerd Barning voor eene groote dief gescholden heeft.'

Er zijn vaker akkefietjes met de Hagenaars en men besluit 'om de familie Rochel te verplaatsen naar een andere hoeve zodat zij niks meer met Barning te maken hebben'. Ze gaan van Frederiksoord naar Wilhelminaoord. De Barnings blijven als kolonisten in Frederiksoord, tot vader Johannes er op zijn zeventigste te oud voor gevonden wordt. Zoon Wilhelmus krijgt dan de koloniale hoeve en neemt zijn ouders in huis.

Onvrije koloniën

Er zijn verscheidene Rotterdamse kolonisten die zich door een zoon laten opvolgen. Bij sommige geslachten kiest een aantal van de kinderen voor het koloniale bestaan. Dan is er naast de eigen opvolger bijvoorbeeld een dochter die trouwt met een kolonistenzoon uit een andere plaats die zijn vader is opgevolgd of een zoon die een kolonistendochter trouwt en zijn schoonvader als kolonist opvolgt. De neiging om te blijven is begrijpelijk. In de kolonie krijgen kinderen goed onderwijs –met de invoering van de leerplicht liep de Maatschappij van Weldadigheid een eeuw voor op de rest van Nederland; de gezondheidszorg is er relatief goed en kolonisten kunnen rekenen op een gegarandeerde verstrekking van werk en eten. Die zekerheid